

88. møde.

Torsdag den 13. juni kl. 10.

Formanden:

I skrivelse af gårs dato meddeler arbejdsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om arbejdsmiljø.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om arbejdsmiljø*.

Lovforslaget opfylder et længe næret ønske fra mange sider om at få samlet og forenklet de tre gældende love om arbejderbeskyttelse og om i forbindelse hermed at få gennemført en vidtgående reform af arbejderbeskyttelseslovgivningen.

Den nuværende opdeling fra 1954 af reglerne om arbejderbeskyttelsen i tre love (en almindelig lov, en lov for handels- og kontorområdet og en tilsvarende lov for landbrug, gartneri og skovbrug) skyldes de betydelige forskelle, der dengang var mellem forholdene på disse hovederhvervsområder.

Ønsket om én lov for hele området skyldes, at den gennemgribende mekanisering og andre teknologiske fremskridt, som først gjorde sig gældende i industri, håndværk og transport, nu præger alle erhvervsområder. Dette ønske gav folketinget udtryk for i 1968.

Arbejdet siden da har gjort det klart, at de fundamentale krav til sikkerhed, sundhed, velfærdsforanstaltninger og fritid må tilgodeses på alle felter, men at det må ske under hensyntagen til forskelle i erhvervene.

Som det fremgår af lovforslaget og bemærkningerne hertil, er det navnlig landbruget, som det har vist sig vanskeligt uden videre at passe ind under det mønster for arbejdsmiljø, som har sin oprindelse i industrialiseringen af byerhvervene. Under ar-

bejdet er der opnået enighed mellem de implicerede parter om et fælles lovgrundlag, der principielt sikrer samme høje niveau for arbejdsforholdene, men med mulighed for, at der ved udmøntning af principperne i detailregler tages vidtgående hensyn til de særlige vilkår, som landbruget arbejder under.

Muligheden herfor åbnes ved, at lovforslaget er udfærdiget efter rammelovsprincippet, som folketinget lagde vægt på i 1968. Dette indebærer, at loven nøjes med at udstikke hovedlinier for reguleringer, som derefter må udformes nærmere i administrative bestemmelser. Herved opnås større smidighed end under de hidtidige meget detaljerede love både med hensyn til tilpasning af reglerne til den hastige teknologiske og sociale udvikling og til forholdene på de forskellige erhvervsområder.

Lovforslaget er så vidt muligt rensset for løsninger på enkeltproblemer og i stedet præget af bemyndigelser især for arbejdsministeren til at udstede administrative bestemmelser. Til at bistå hermed findes arbejdsmiljørådet (svarende til det nuværende arbejdsråd) med dets repræsentation fra arbejdsmarkedets organisationer og deltagelse af sagkyndige uden stemmeret fra arbejdstilsynet, sikringsstyrelsen og miljøstyrelsen. Rådet får udvidede beføjelser i forhold til nu.

Arbejdsmarkedets parters indflydelse og ansvar er yderligere øget gennem regler om godkendelse af repræsentativt sammensatte branchesikkerhedsråd med tilknyttet konsulentbistand, som skal bistå myndighederne ved forberedelsen af regler og vejledninger og give oplysning og vejledning til virksomheder og medarbejdere i pågældende brancher.

På de enkelte virksomheder styrkes det i de senere år gennemførte interne sikkerhedsarbejde bl. a. ved at blive udstrakt også til de mindste enheder. Det er regeringens opfattelse, at intet arbejde for bedre sikkerhed og sundhed er så effektivt og i alle henseender tilfredsstillende som det, der udspringer af et godt samarbejde mellem de direkte berørte parter, arbejdere, arbejdsledere og arbejdsgivere.

Det væsentligste nye perspektiv i lovforslaget ligger i den forståelse af begreberne sikkerhed og sundhed, der skal lægges til grund ved lovens anvendelse. Det drejer